

Arrest

**nr. 151 175 van 24 augustus 2015
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 februari 2014 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 maart 2010 dient de verzoeker een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Bij beslissing van 16 juli 2013 weigert het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Tegen deze beslissing dient de verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 115 019 van 3 december 2013 weigerde de Raad de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker dient tegen dit arrest een cassatieberoep in bij de Raad van State. Het cassatieberoep wordt toelaatbaar verklaard bij beschikking van 6 februari 2014. De Raad van State stelt bij arrest nr. 228.462 van 24 september 2014 de afstand van het geding vast.

Op 30 juli 2013 wordt het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, onder een bijlage 13^{quinqüies}. Tegen deze beslissing dient de verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 122 295 van 10 april 2014 wordt het beroep door de Raad verworpen.

Op 11 december 2013, wordt een tweede bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, onder een bijlage 13^{quinqüies}.

Op 19 februari 2014 wordt de verzoeker betraapt op zwartwerk in een telefoonwinkel (PV nr. DE.55.L4.002820/2014) en op diezelfde dag wordt hij bevolen het grondgebied onmiddellijk te verlaten, onder een bijlage 13.

Op 19 februari 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestijging (hierna: de gemachtigde) tevens tot de afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker, onder een bijlage 13^{sexies}, ter kennis gebracht op 19 februari 2014 en luidt als volgt:

“ Inreisverbod

Aan de heer/ ~~mevrouw~~, die verklaart te heten

Naam: A(...), A(...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Pakistan

In voorkomend geval, ALIAS:/.....

Wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 19.02.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

☒ *artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:*

☒ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

☒ *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

Betrokkene is heden al werkend aangetroffen zonder arbeidskaart ; bijgevolg bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Bovendien heeft hij reeds een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen op 02.08.2013 en op 11.12.2013, waaraan hij geen gevolg gegeven heeft.

Redenen waarom hem een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht (ondergeschikt de materiële motiveringsplicht) *juncto* artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet.

3.1. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“De duur van het inreisverbod wordt bepaald op het maximum van 3 jaar.

Deze (maximum)duur van het inreisverbod maakt niet het voorwerp uit van enige motivering.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071.

In de bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd waarom aan verzoeker een inreisverbod wordt gegeven voor de maximale termijn van 3 jaar.

Art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval en stelt een maximumtermijn van 3 jaar voorop.

“Art. 74/11.[§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : (...)”

Uit het gestelde in art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet blijkt dat een inreisverbod van maximum 3 jaar kan getroffen worden.

Dit houdt derhalve in dat de duur van het inreisverbod kan variëren van 1 dag tot 3 jaar.

Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting: “ Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185)

Deze visie werd reeds eerder bijgetreden door uw Raad bij arrest dd. 31 mei 2013 in de zaak RvV 127 767/ II, zie p. 7 en 8) (stuk 7)

In casu ontbreekt elke motivering terzake de duur van het inreisverbod zodat een schending van de formele motiveringsverplichting voorligt.

Het inreisverbod bevat enkel een verwijzing naar het kwestige art. 74/11 § 1 tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat evenwel enkel een MAXIMUMTERMIJN van 3 jaar bepaalt (zodat de Staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid beschikt om een inreisverbod van 1 dag tot 3 jaar op te leggen), zodat de loutere verwijzing op zich geen afdoende motivering vormt voor het opleggen van het maximale inreisverbod van 3 jaar.

Er wordt bovendien geen rekening gehouden met de integratie van verzoekers, noch met het schooltraject van de kinderen.

2.

Indien uw Raad per impossibile van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing wel een motivering bevat terzake de termijn van het inreisverbod, dient deze minstens als gebrekkig worden beschouwd, aangezien deze geenszins het opleggen van de maximumduur verantwoordt.

De overweging dat verzoeker aangetroffen zou zijn zonder arbeidskaart (éénmalig) is onvoldoende om verzoeker als gevaar voor de openbare orde te beschouwen.

Uit een eenmalig gegeven afleiden dat er risico van recidive bestaat, is een voorbarige en onjuiste conclusie, en deze overweging is niet van aard de maximumduur van het inreisverbod te schragen. Het opleggen van de maximumduur van het inreisverbod is manifest disproportioneel tgo. de éénmalig begane onregelmatigheid.

Ook het gegeven dat verzoeker geen gevolg zou hebben gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, schraagt het opleggen van de maximumduur van het inreisverbod niet.

De kwestieuze bevelen, waaraan in het inreisverbod wordt gerefereerd, zijn bevelen (bijlagen 13QQ) welke werden afgeleverd na respectievelijk de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Terzake de niet-naleving van deze bijlagen 13QUINQUIES dient evenwel het volgende te worden opgemerkt: de bijlage 13quinquies dd. 02.08.13 was niet uitvoerbaar, gelet op het schorsend karakter van het beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS ingediend de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat het verzoeker niet ten kwade kan worden geduld hieraan geen gevolg te hebben gegeven; de bijlage 13quinquies dd. 11.12.13 werd gevolgd door een cassatieberoep bij de Raad van State tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; dit beroep werd toelaatbaar verklaard, zodat de asielprocedure thans nog niet als afgesloten kan worden beschouwd; hoewel deze cassatie-procedure geen schorsende werking heeft, kan redelijkerwijze toch begrip te worden opgebracht voor de keuze van verzoeker om de afloop van deze procedure af te wachten alvorens terug te keren; (stuk 3)

De niet-naleving van de bijlagen 13QUINQUIES berust m.a.w. niet zozeer op de kwade trouw van verzoeker, doch wel op (i) een schorsend beroep tegen de beslissing van het CGVS en (ii) een beschikking van toelaatbaarheid van de Raad van State dd. 06.02.14 tegen het arrest van de RvV. Kwade trouw of onwil in hoofde van verzoeker ligt niet voor, enkel de legitieme houding om eerst de afloop van zijn asielprocedure te kennen.

Het niet-naleven van de eerdere bevelen verantwoordt derhalve evenmin het opleggen van de maximumduur van het inreisverbod."

3.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht verwijst de verzoeker naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan (er wordt verwezen naar het feit dat de bestreden beslissing gepaard gaat met de beslissing tot verwijdering van 19 februari 2014) en het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. De gemachtigde heeft tevens verder toegelicht dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd gezien de verzoeker heden al werkend is aangetroffen zonder arbeidskaart zodat er een risico bestaat tot een nieuwe schending van de openbare orde en dat hij "bovendien" reeds twee maal een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen waaraan hij geen gevolg gaf.

De verzoeker kan zodoende niet worden gevolgd waar hij stelt dat elke motivering inzake de duur van het inreisverbod ontbreekt. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing zich niet beperkt tot de loutere vaststellingen dat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan en dat de verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Het blijkt dus niet dat thans een beslissing voorligt waarbij na deze vaststelling, automatisch wordt overgegaan tot het afleveren van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

De beschouwingen van de verzoeker laten de Raad niet toe vast te stellen dat de verweerder enig relevant en concreet element buiten beschouwing heeft gelaten of heeft nagelaten in de beoordeling te betrekken. Waar de verzoeker vaagweg stelt dat geen rekening werd gehouden met "*de integratie van verzoekers, noch met het schooltraject van de kinderen*", merkt de Raad op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoeker kinderen heeft, laat staan dat ze in België school lopen. Ten overstaan van de asielprocedures verklaarde de verzoeker geen kinderen te hebben en geen enkele familie te hebben in België of in Europa (gehoorverslag en vragenlijst d.d. 8 maart 2013). De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat *in casu* met het schoolproject van "de kinderen" rekening diende te worden gehouden. Ook de vage verwijzing naar "*de integratie van verzoekers (sic)*" wordt nergens concreet geduid, zodat ook met dit betoog niet aannemelijk wordt gemaakt dat de gemachtigde enig relevant concreet gegeven buiten beschouwing heeft gelaten wanneer hij ervoor opteerde om de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

De gemachtigde wijst op het gegeven dat de verzoeker werd aangetroffen al werkend zonder arbeidskaart, zodat er een nieuwe schending van de openbare orde bestaat. De verzoeker betwist niet dat hij werd betrapt op zwartwerk. Een dergelijke vaststelling van de gemachtigde slaat onmiskenbaar op de "*specifieke omstandigheden*" van verzoekers geval zodat blijkt dat is voldaan aan het bepaalde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De *in casu* bestreden beslissing laat de verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede van de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar te kennen. De verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de geboden motivering niet afdoende zou zijn.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3. De verzoeker voert tevens een schending aan van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling. *In casu* werd toepassing gemaakt van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet, bepaling waarvan de verzoeker tevens de schending aanvoert.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Waar de verzoeker stelt dat het hem niet kan verweten worden geen gevolg te hebben gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten betekend op 2 augustus 2013 en 11 december 2013 omdat het ging om bijlagen 13*quinquies* en er een toelaatbaar cassatieberoep hangende was tegen het arrest van de Raad inzake de asielaanvraag, merkt de Raad op dat uit het bepaalde in artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van maximum drie jaar reeds kan worden getroffen om de enkele reden dat geen termijn voor het vrijwillig vertrek is toegestaan. Het gaat niet om cumulatieve voorwaarden, zodat de vaststelling dat voldaan is aan artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet op zich reeds volstaat om een inreisverbod van drie jaar of minder op te leggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar gegrond is, zowel op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° als op artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers kritiek dat hem niet kan verweten worden geen gevolg te hebben gegeven aan de genoemde bevelen, laat de toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet dan ook onverlet. De motieven in verband met het niet opvolgen van de bevelen om het grondgebied te verlaten, kunnen dan ook worden beschouwd als overtollige motieven zodat de kritiek hiertegen, zelfs indien zij gegrond zou zijn, niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad is *in casu* dan ook van oordeel dat de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar hoe dan ook overeind blijft op grond van de vaststelling dat geen termijn is toegestaan voor een vrijwillig vertrek met de nadere toelichting dat de verzoeker *“heden”* is aangetroffen al werkend zonder een arbeidskaart zodat er een risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde.

De verzoeker betwist niet dat hij op datum van de bestreden beslissing werd betrapt op zwartwerk. De verzoeker meent weliswaar dat het opleggen van een inreisverbod met de maximumduur manifest disproportioneel is tegenover de éénmalig begane onregelmatigheid en dat het voorbarig en onjuist is dat uit dit éénmalig gegeven een risico op recidive wordt afgeleid, doch dit betoog mist grondslag.

Verzoekers bewering dat het om een eenmalig gegeven ging, strookt immers niet met de gegevens van het administratief dossier. Immers blijkt dat ten aanzien van de verzoeker reeds op 11 oktober 2013 een proces-verbaal van de inspectie werk en sociale economie werd opgesteld. Hierin worden de volgende vaststellingen gedaan:

“Op 8/10 wordt dhr. A(...) A(...) tewerkgesteld aangetroffen in de belwinkel op bovenvermeld adres. Hij is er naar eigen zeggen zijn tweede dag aan het werk in loondienst van de firma G(...) S(...). Hiervan

werd geen melding gemaakt bij dimona. Het zou gaan om een deeltijdse tewerkstelling waarvoor geen documenten konden worden voorgelegd.

Naar eigen zeggen geniet dhr. A(...) een OCMW-uitkering. Hij zou nog niet de tijd gevonden hebben om het OCMW in kennis te stellen van zijn tewerkstelling.

Hoewel dhr. A(...) zelf verklaart dat hij nog maar zijn tweede dag aan de slag is, liggen elementen voor waaruit blijkt dat hij reeds langer werkzaam is in de belwinkel. Zo was er een klant die aan inspectie bevestigde dat dhr. A(...) reeds langere tijd instaat voor de bediening van de klanten in de belwinkel. Bovendien bleek aan de hand van een in de handelszaak aanwezige leveringsbon dat hij minstens op 17/07/2013 al aan het werk was."

Uit de verdere gegevens van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 19 februari 2014 werd betrapt op zwart werk in dezelfde belwinkel als dewelke waarvan sprake is in het proces verbaal van 11 oktober 2013.

De verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat het om een éénmalig gegeven zou gaan. Evenmin toont hij aan dat de gemachtigde op basis van de voorliggende gegevens niet in redelijkheid kon besluiten dat er een risico was op een nieuwe schending van de openbare orde.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat *in casu* slechts een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, hoewel conform artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet bij een ernstige bedreiging van de openbare orde de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar. De verzoeker kan dan ook niet op algemene wijze voorhouden dat te dezen een inreisverbod werd opgelegd met de maximumduur die wettelijk is voorzien.

De verzoeker toont niet aan dat de verweerder bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar, de voorliggende gegevens niet correct heeft beoordeeld of dat hij kennelijk onredelijk handelde of in strijd met de bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet, blijkt niet.

3.4. Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE